

*névjegyeket osztogat a szobatársaknak –
rajtuk egy baseli szaunagyártó hirdetése.
Folyton az órájára sandít.
Nyüszít belőle a félelem.*

P E T R I K I V Á N

Nem küzdelem

*Az éj legmélyebb gödrében meglapul,
s szíve sarkából kipiszkál egy alvadt rögöt.
A macska elfekszik, de csak később,
a bolt mögött. A villamos még áll.
Kormot fúj a komor vājár
(aki a sötétet fúrja, bontja, vágja)
a lámpafénytől sárguló sörébe.
Már meg sem issza,
kérés nélkül helyreigazítja, ahogy elzuhan,
minden ráncát az arcán, ruháján.
Hogy rendben szivároogjon belőle vissza
s apatikusan a holnap mindenekfölöttisége.
Félforintos körmével kaparja hasztalan
a mellkas csontvesztőjében, s nagyon halkán
még válaszol, hogy ebből sem lett semmi baj ma,
mint mondjuk az odébb tolt csészéből vagy az elpattant,
szikrázó villanyégőből, s int majd,
hogy széttárt karokkal mutathatom:
belém tört az este, ez a füstös dárdanyél.*

Morbus vivendi

Szerelmi végzettant tanul
vagy tanít (egyre megy).
Vértócsányi izzadságfolt ragyog
azúrkék ingemen. Kint, a tengeren
kezdődött, hajóztunk, és azt suttogta datolyabor-
édesen: most legszívesebben végeznék veled.
S ha algák fonják be megkövült hullám',
majd elrejt egy ősrégi mítoszban,
amiben hajósokat kínoznak
a bamba istenek. Test és lélek álmos
keresztelkedésében egy szilvalekvárszerűen sűrű éjjel
a kegyetlenkedő énem a lelke gyöngeségére éppen
ráragad. S a feloldódó rostokon
felforr az édesítő értelem.
Kifordult, kába tervünk gyorsan visszahull
elénk, mintha sok súlyos Colosseum
keríténé mindkettőnk egyetlen elveszett eszméletét.
S rakosgatjuk őket közös mozdulataink köré. Amelyekről
azt ígértük éppen, hogy nem tesszük többé.
Legyen minden kék ezután,
tenger és bőség,
mindörökké.